Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

1 февруари 2017 година[1]

„Обжалване — Член 181 от Процедурния правилник на Съда — Иск за обезщетение — Акт за присъединяване на Република Хърватия към Европейския съюз — Ангажименти във връзка със стратегия за съдебна реформа — Въвеждане, а след това премахване на длъжността държавен съдебен изпълнител — Вреди, претърпени от лицата, назначени за държавни съдебни изпълнители — Непротивоправно наблюдение от Европейската комисия на поетите от Република Хърватия ангажименти — Отхвърляне на иска — Частично явно недопустима и частично явно неоснователна жалба“

По дело C-239/16 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 25 април 2016 г.,

Ante Šumelj, с местожителство в Загреб (Хърватия),

Dubravka Bašljan, с местожителство в Загреб,

Đurđica Crnčević, с местожителство в Св. Иван Зелина (Хърватия),

Miroslav Lovreković, с местожителство в Крижевци (Хърватия),

Drago Burazer, с местожителство в Загреб,

Nikolina Nežić, с местожителство в Загреб,

Blaženka Bošnjak, с местожителство в Св. Иван (Хърватия),

Bosiljka Grbašić, с местожителство в Крижевци,

Tea Tončić, с местожителство в Пула (Хърватия),

Milica Bjelić, с местожителство в Дубровник (Хърватия),

Marijana Kruhoberec, с местожителство във Вараждин (Хърватия),

Davor Škugor, с местожителство в Сисак (Хърватия),

Ivan Gerometa, с местожителство във Вирсар (Хърватия),

Kristina Samardžić, с местожителство в Сплит (Хърватия),

1 — Език на производството: хърватски.

Sandra Cindrić, с местожителство в Карловац (Хърватия),

Sunčica Gložinić, с местожителство във Вараждин,

Tomislav Polić, с местожителство в Кащел Нови (Хърватия),

Vlatka Pižeta, с местожителство във Вараждин,

за които се явява M. Krmek, odvjetnik,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват S. Ječmenica и G. Wils, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: M. Berger (докладчик), председател на състава, A. Borg Barthet и E. Levits, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение съгласно член 181 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

Определение

1 С жалбата си Ante Šumelj, Dubravka Bašljan, Đurđica Crnčević, Miroslav Lovreković, Drago Burazer, Nikolina Nežić, Blaženka Bošnjak, Bosiljka Grbašić, Tea Tončić, Milica Bjelić, Marijana Kruhoberec, Davor Škugor, Ivan Gerometa, Kristina Samardžić, Sandra Cindrić, Sunčica Gložinić, Tomislav Polić и Vlatka Pižeta искат да се отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 26 февруари 2016 г., Šumelj и др./Комисия (T-546/13, T-108/14 и T-109/14, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2016:107), с което Общият съд отхвърля предявените от тях искове за обезщетение за вредите, които твърдят, че са претърпели в резултат от противоправното поведение на Комисията при провеждането от нея наблюдение за спазването на присъединителните ангажименти от страна на Република Хърватия.

I. Правото на Съюза

2 Член 36 от Акта относно условията за присъединяване на Република Хърватия и промените в Договора за Европейския съюз, Договора за функционирането на Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия (ОВ L 112, 2012 г., стр. 21, наричан по-нататък „Актът за присъединяване“), приложен към Договора между държавите — членки на

Европейския съюз, и Република Хърватия за присъединяването на Република Хърватия към Европейския съюз (ОВ L 112, 2012 г., стр. 10, наричан по-нататък „Договорът за присъединяване“), гласи:

„1. Комисията наблюдава отблизо всички ангажименти, поети от Хърватия в хода на преговорите за присъединяване, включително онези, които трябва да бъдат изпълнени преди датата на присъединяване или до тази дата. Наблюдението от страна на Комисията се състои в редовно актуализирани таблици за наблюдение, диалог по линия на Споразумението за стабилизиране и асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Република Хърватия, от друга страна […], мисии за партньорска оценка, предприсъединителната икономическа програма, фискални уведомления и при необходимост писма за ранно предупреждение до хърватските власти. През есента на 2011 г. Комисията представя доклад за напредъка на Европейския парламент и на Съвета. През есента на 2012 г. тя представя всеобхватен доклад за наблюдение на Европейския парламент и на Съвета. През целия процес на наблюдение Комисията също така се ползва от приноса на държавите членки и по целесъобразност взема предвид приноса на международни организации и организации на гражданското общество.

Комисията съсредоточава наблюдението по-специално върху поетите от Хърватия ангажименти в областта на съдебната система и основните права (приложение VII), включително по-нататъшното развитие на постиженията в областта на съдебната реформа и ефективността, безпристрастното разглеждане на делата за военни престъпления и борбата с корупцията.

[…]

Като неразделна част от редовните си таблици и доклади за наблюдение Комисията, до присъединяването на Хърватия, прави шестмесечни оценки на поетите от Хърватия ангажименти в тези области.

2. Съветът, с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията, може да взема всички подходящи мерки, ако в процеса на наблюдение бъдат установени въпроси, пораждащи безпокойство. […]“.

3 По силата на ангажимент № 1 от приложение VII към Акта за присъединяване, озаглавено „Конкретни ангажименти, поети от Република Хърватия в хода на преговорите за присъединяване (посочени в член 36, параграф 1, втора алинея от Акта за присъединяване)“ (наричан по-нататък „ангажимент № 1“), Република Хърватия се задължава „[д]а продължи да осигурява ефективно изпълнение на стратегията за реформа на съдебната система и плана за действие“.

4 Съгласно член 3, параграф 5 от Договора за присъединяване член 36 от Акта за присъединяване се прилага от подписването на този договор, а именно от 9 декември 2011 г.

II. **Обстоятелствата по спора**

5 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 4—32 от обжалваното съдебно решение и могат да бъдат обобщени, както следва.

6 За целите на присъединяването на Република Хърватия към Съюза на 30 юни 2010 г. започват преговорите по преговорна глава 23, озаглавена „Съдебна власт и основни права“.

7 В изпълнение на план за действие относно съдебната реформа (наричан по-нататък „планът за действие от 2010 г.“), който предвижда по-специално въвеждането на длъжността „държавен съдебен изпълнител“, на 23 ноември 2010 г. хърватският парламент приема Ovršni zakon (Закон за принудителното изпълнение) и Zakon o javnim ovršiteljima (Закон за държавните съдебни изпълнители), с които се въвежда нов режим за изпълнение на съдебните решения. Влизането в сила на редица разпоредби от Закона за държавните съдебни изпълнители обаче е отложено за по-късен момент. На 15 декември 2010 г. хърватският парламент приема и стратегия за реформа на съдебната система за периода 2011—2015 г. (наричана по-нататък „стратегията за съдебна реформа 2011—2015 г.“), която в частност предвижда правомощията в областта на принудителното изпълнение на съдебните решения да бъдат прехвърлени от съдилищата на държавните съдебни изпълнители.

8 Вследствие на публикувана на 19 август 2011 г. от хърватското Министерство на правосъдието публична покана за представяне на кандидатури с оглед на назначаването на държавни съдебни изпълнители издържалите съответния конкурс жалбоподатели са назначени като държавни съдебни изпълнители и получават разрешение да започнат да упражняват дейността си.

9 Договорът за присъединяване между държавите — членки на Съюза, и Република Хърватия, ратифициран през януари 2012 г. от Република Хърватия, е публикуван на 24 април 2012 г. в *Официален вестник на Европейския съюз*. Член 36 от Акта за присъединяване, приложен към Договора за присъединяване, предвижда Комисията да наблюдава ангажиментите, поети от Република Хърватия в хода на преговорите за присъединяване.

10 На 22 декември 2011 г. хърватският парламент решава да отложи прилагането на Закона за принудителното изпълнение и на Закона за държавните съдебни изпълнители. През май 2012 г. хърватските власти представят на Комисията обяснения във връзка с реформата на системата за изпълнение на съдебните решения и във връзка със съответните проектозакони. На 21 юни 2012 г. влизането в сила на Закона за държавните съдебни изпълнители отново е отложено. В крайна сметка Законът за държавните съдебни изпълнители е отменен със закон от 28 септември 2012 г., като тази професия е премахната, считано от 15 октомври 2012 г.

11 В доклада си от 26 март 2013 г. Комисията посочва, че Република Хърватия е приела ново законодателство в областта на изпълнението на съдебните решения, за да гарантира тяхното прилагане и да намали броя на натрупаните неприключени изпълнителни дела. На 22 април 2013 г. Съветът на Европейския съюз приема със задоволство този доклад от наблюдението на Комисията.

12 Република Хърватия става член на Съюза на 1 юли 2013 г.

III. **Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение**

13 С искови молби, подадени в секретариата на Общия съд на 20 септември 2013 г. (дело T-546/13) и 17 февруари 2014 г. (дела T-108/14 и T-109/14), жалбоподателите молят да се установи, че Съюзът отговаря за претърпените от тях вреди, и да се даде оценка на тези вреди.

14 С определение от 5 май 2014 г. дела T-546/13, T-108/14 и T-109/14 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството, както и на съдебното решение.

15 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля исковете като неоснователни.

IV. **Искания на страните**

16 Жалбоподателите искат от Съда:

— да приеме съображенията им за обжалване, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17 Комисията иска от Съда:

— главно, да отхвърли жалбата като явно недопустима,

— при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като явно неоснователна, и

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

V. **По жалбата**

18 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват по същество две основания — нарушение на член 36 от Акта за присъединяване и нарушение на членове 13 ДЕС и 17 ДЕС.

19 Съгласно член 181 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е изцяло или частично явно недопустима или явно неоснователна, Съдът може във всеки един момент, по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, с мотивирано определение да отхвърли изцяло или частично жалбата, без да започва устната фаза на производството.

20 Тази разпоредба следва да се приложи по настоящото дело.

A. По първото основание — нарушение на член 36 от Акта за присъединяване

21 По първото основание жалбоподателите по същество твърдят, че противно на постановеното от Общия съд, в съответствие с член 36, параграф 1 от Акта за присъединяване Комисията е трябвало да констатира неизпълнение на ангажиментите на хърватските власти поради отлагането и след това отмяната на Закона за държавните съдебни изпълнители, както и да предложи на Съвета подходящи мерки съгласно член 36, параграф 2. Всъщност Общият съд неправилно приел, че ангажимент № 1 не се отнася до определена стратегия за съдебна реформа и до определен план за действие.

22 В това отношение следва да се припомни, че в точки 46—48 от обжалваното съдебно решение Общият съд по същество постановява, че ангажимент № 1, който предвижда, че Република Хърватия трябва да продължи да осигурява ефективно изпълнение на стратегията за реформа на съдебната система и плана за действие, не се отнася до определена стратегия за съдебна реформа и до определен план за действие. Общите формулировки в този ангажимент се обясняват с факта, че периодът между датата на подписване на Акта за присъединяване и датата на действителното присъединяване, и по-конкретно извършваното през този период наблюдение на изпълнението на ангажиментите, поети в хода на преговорите за присъединяване, се характеризира с редовен обмен между органите на Съюза и тези на присъединяващата се държава. Този обмен неизбежно води до уточнения от едната и от другата страна.

23 Освен това в точки 49—51 от обжалваното съдебно решение Общият съд в частност приема, че посочените в приложение VII към Акта за присъединяване стратегия за реформа и план за действие не обозначават само стратегията за съдебна реформа 2011—2015 г. и плана за действие от 2010 г., който предвижда главно краткосрочни цели за 2010 г. и съответно задължително трябва да бъде последван от нов план до датата на действителното присъединяване, и че поради това от ангажимент № 1 не следва задължение за хърватските власти да въведат длъжността държавен съдебен изпълнител.

24 Съгласно постоянната практика на Съда жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане (вж. по-специално решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет, C-220/14 P, EU:C:2015:147, т. 111 и цитираната съдебна практика). На тези изисквания не отговаря посочването на основание, което не е подкрепено с никакви правни доводи, които да покажат с какво Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, а представлява просто искане за преразглеждане на първоинстанционната жалба или искова молба в нарушение на изискванията, установени както в Статута на Съда на Европейския съюз, така и в Процедурния правилник на Съда (вж. в този смисъл решение от 13 септември 2007 г., Il Ponte Finanziaria/СХВП, C-234/06 P, EU:C:2007:514, т. 45 и 46).

25 Освен това от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на неговите фактически констатации следва от представените пред него доказателства, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Общият съд е установил или преценил фактите, Съдът е компетентен по силата на посочения член 256 да упражни контрол над правната квалификация на фактите и над съответно изведените от Общия съд правни последици (вж. по-специално определение на председателя на Съда от 6 октомври 2015 г., Cap Actions SNCM/Комисия, C-418/15 P(I), EU:C:2015:671, т. 24 и цитираната съдебна практика).

26 Във връзка с разглежданото тук основание обаче, от една страна, жалбоподателите не посочват никакви конкретни правни доводи, с които да доказват наличието на допусната от Общия съд грешка при прилагането на правото. Всъщност те просто поддържат, че Общият съд е допуснал такава грешка, когато в точки 47—51 от обжалваното съдебно решение е приел, че ангажимент № 1 не се отнася до определена стратегия за съдебна реформа и определен план за действие. Същевременно те не изтъкват нито един конкретен довод, който да указва коя е грешката, допусната от Общия съд в упоменатите точки от обжалваното съдебно решение.

27 От друга страна, доколкото във връзка с това в точка 9 от жалбата твърдят, че Република Хърватия изобщо не е приемала друга стратегия за съдебна реформа и друг план за действие освен стратегията за съдебна реформа 2011—2015 г. и плана за действие от 2010 г., жалбоподателите не обясняват как това би могло да се отразява на правилността на констатациите на Общия съд в точки 47—51 от обжалваното съдебно решение. При всички случаи с тези доводи всъщност се оспорва извършената от Общия съд преценка на фактите, без изобщо да се твърди, че Общият съд е изопачил тези факти.

28 По тези съображения твърдението за наличие на първото основание трябва да се отхвърли като явно недопустимо.

Б. По второто основание — нарушение на членове 13 ДЕС и 17 ДЕС

29 По второто основание жалбоподателите по същество се оплакват, че Общият съд неправилно е констатирал, от една страна, че член 13 ДЕС е ирелевантен за случая, и от друга, че тъй като не е създала у жалбоподателите основателни очаквания, Комисията не е нарушила нито

членове 13 ДЕС и 17 ДЕС, нито принципа на защита на оправданите правни очаквания. Те поддържат, че като е действала в разрез с общия принцип на правната сигурност, Комисията е нарушила член 13 ДЕС. Освен това тази институция нарушила член 17 ДЕС, тъй като не действала в съответствие с него, и в частност не следила за правилното прилагане на правото на Съюза от страна на Република Хърватия. Всъщност според жалбоподателите, доколкото предвижда задължение за тази държава да въведе длъжността държавен съдебен изпълнител, Договорът за присъединяване им гарантира в частност правото на труд, така че те са можели да хранят оправдани очаквания да започнат да изпълняват длъжността, на която са назначени.

30 Що се отнася до това основание, достатъчно е да се констатира, че всички изтъкнати във връзка с него доводи на жалбоподателите се опират на допускането, че член 36 от Акта за присъединяване закрепва задължение за хърватските власти да въведат длъжността държавен съдебен изпълнител. Както обаче следва от точка 23 от настоящото определение, Общият съд констатира, че не е налице подобно задължение, а жалбоподателите не оборват тази констатация. Следователно твърдението за наличие на това основание е явно неоснователно.

31 От изложените съображения следва, че двете изтъкнати основания за обжалване не са налице и съответно жалбата трябва да бъде изцяло отхвърлена, отчасти като явно недопустима и отчасти като явно неоснователна.

VI. **По съдебните разноски**

32 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателите и последните са загубили делото, следва те да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски по настоящото производство.

По изложените съображения Съдът (десети състав) определи:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Ante Šumelj, Dubravka Bašljan, Đurđica Crnčević, Miroslav Lovreković, Drago Burazer, Nikolina Nežić, Blaženka Bošnjak, Bosiljka Grbašić, Tea Tončić, Milica Bjelić, Marijana Kruhoberec, Davor Škugor, Ivan Gerometa, Kristina Samardžić, Sandra Cindrić, Sunčica Gložinić, Tomislav Polić и Vlatka Pižeta да заплатят съдебните разноски.**

Подписи